

Winston

Agent tichošlápek

Frauke
Scheunemannová

Albatros

Winston: Agent tichošlápek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Frauke Scheunemannová
Winston: Agent tichošlápek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Frauke Scheunemannová

Winston

Agent tichošlápek

Frauke Scheunemannová

Winston

Agent tichošlápek

Albatros

*Pro všechny babičky na tomto světě.
Co bychom bez vás byli?*

Prolog

Jsem hrdina. Nebo snad nejsem?

„Už tě skoro mám, ty pitomý zvíře!“ Muž natahuje svoji obří tlapu po Odetě. Ta se vystrašeně tiskne do kouta, jak jen může. Ale je to marné: ten chlápek už ji bere za krk. Alespoň si to myslí. Nepočítal totiž samozřejmě se mnou. Winston Churchill, kocour bez bázně a hany! Rychle odhadnu vzdálenost a skočím. Beze strachu a neohroženě! O zlomek vteřiny později přistanu zločinci na ramenou. Je z něj cítit kouř z cigaret a – jedlové jehličky! Tedy ta věc, kterou Werner každé Vánoce přitáhne domů. Podivné! Na další myšlenky o vánočních stromcích mi ovšem nezbyde čas, protože teď sebou ten chlápek začne divoce zmítat, aby se mě zbavil. Rozhodně mu přejedu drápy po tváři.

„Aaaaau! Co to je?“ Okamžitě sejme ruku z Odety a snaží se pro změnu udeřit mě. Ale nepodaří se mu to, na to jsem zkrátka moc hbitý. Odeta, ta nejkrásnější kočka ze všech, vyskočí z kouta.

„Utíkej, Odeto, utíkej pryč!“ volám na ni. „Tak dlouho ho nezabavím!“

„Ne, Winstone, bez tebe nepůjdu!“

„Ale ano, bude to tak lepší! Utíkej!“ zavolám na ni ještě, ale moje malé kočičí srdce poskočí radostí, protože se mnou Odeta chce zůstat. Než mě chlap stačí setřást, ušetřím mu ještě jednu ránu tlapkou. Zavyje a zase po mně máchne rukou.

„Ach, Winstone,“ vydechne Odeta, „ty jsi tak...“

... ztloustnul! Uhni!“

ZTLOUSTNUL? Odeto! Co to má znamenat? Vytřeštím oči a rozpačitě na Odetu zírám. Jak mě jen může takhle urážet? Vždyť jsem její hrdina a zachránce!

Račte se seznámit:

Winston Kocour, dívčí rádce. Žádný gaučák!

Rozhodně to není Odeta, kdo mě právě urazil tím nejhorším způsobem. Je to můj lidský spolubydlící, profesor Werner Hagedorn, který se zjevně chce posadit. A to na pohovku, na které právě ležím. Zrovna se mi zdálo o tom, jak zachraňuji Odetu před zlým zločincem. Zatraceně! Byl to tak pěkný sen a já bych opravdu rád věděl, co mi to Odeta právě chtěla říct. Ve skutečném životě jsme se spolu totiž ještě tolik nebavili. Já totiž by-

dlím tady nahoře ve druhém patře na adrese Hochallee 106a, a Odeta se většinou potuluje po dvoře za domem. Ale místo, abych zjistil, co mi Odeta chtěla zašeptat do ucha, mě Werner hrubě odsune stranou. Pak žuchne vedle mě na pohovku. Taková drzost! Uraženě seskočím na zem. Jestli si Werner myslí, že se od něj teď nechám drbat, tak to se plete. Pokud jde o hlazení, tak to se bez Wenera obejdu docela! Teď už rozhodně ano, protože od nedávna s Wernerem v našem velkém bytě v hamburské lepší čtvrti už nebydlíme sami: máme teď totiž dvě velice milé spolubydlící – Annu a Kiru. Anna u nás nejdřív pracovala přes den jako hospodyně, ale od té doby, co utekla od svého bývalého přítele, u nás se svojí dcerou Kirou žije.

S Kirou už jsme spolu zažili jedno neuvěřitelné dobrodružství, a i když jsem si vždycky myslel, že nesnáším děti, stali se z nás nakonec nejlepší přátelé. O důvod víc nechat toho hloupého Wenera na pohovce a jít se podívat po Kiře!

Běžím až na konec dlouhé chodby. Tam se nachází náš bývalý pokoj pro hosty, který teď patří Kiře. Dveře jsou jen přivřené. Nosem je otevřu na škvíru a protáhnu se do pokoje. Kira sedí u malého psacího stolu pod oknem. Pravděpodobně zrovna vypracovává úkoly do školy. A skutečně: Kira zrovna něco píše do sešitu.

„Ahoj Winstone!“ zvolá vesele a podrbe mě za ušima. Mňau, to je konečně pořádné přivítání! Sskočím

z desky stolu Kiře na klín a začnu příst. Když už jsem nemohl dosnít svůj sen, zasloužím si teď alespoň dostatek hlazení. Zapředu hlasitěji.

„No ano, ty můj malý kocourku! Tohle se ti líbí, vid’?“ Kira se usmívá. „Ostatně, Pauli s Tomem se na tebe ptali. Chtěli vědět, jak se máš.“

Pauli, která se správně jmenuje Paula, a Tom jsou Kiřini spolužáci ze třídy a také její nejlepší kamarádi. Všichni chodí do 7.C Wilhelmínského gymnázia. Ti dva jsou opravdu hodně fajn – o tom jsem se mohl přesvědčit osobně. Jak se mi to jako kocourovi podařilo? Úplně jednoduše: vyměnili jsme si totiž s Kirou tělo a já pak jako dvanáctiletá dívka chodil do školy. NEMOŽNÉ? Ne. Tak to doopravdy bylo! A pak jsme dokonce zatrhli tipec jednomu zločinci a zachránili Kiřinu matku před oplétačkami s policií, než jsme si zase vyměnili těla zpátky. U všech olejovek, to tedy byla vzrušující příhoda!

Ale pěkně popořádku: před několika týdny nás s Kirou na jednom staveništi zastihla bouřka a zasáhl nás blesk. A to přesně v okamžiku, kdy jsme si oba přáli být někdo jiný. No ano, to přání se nám vyplnilo, protože když jsme po zásahu blesku zase procitli, nic nebylo jako předtím: já, Winston, jsem se ocitl v těle Kíry. A Kira byla najednou černý britský krátkosrstý kocour Winston. A oba jsme najednou dokázali číst myšlenky toho druhého! Přestože to poslední jmenované bylo

praktické, vůbec se nám tahle výměna nezamlouvala. Mně už proto ne, protože jsem najednou jako Kira musel každé ráno chodit do školy – to mi na začátku přišlo naprosto příšerné! Zlomyslná Leonie a její otravná dívčí parta se mě snažily zničit. Možná by se jim to bývalo dokonce podařilo, kdyby nebylo Toma a Pauli. S nimi se mi nemohlo nic stát. Jsem hrdý, že se mi podařilo najít Kiře kamarády. Oni totiž zpočátku ani nevěděli, že jsem vlastně kocour, a Kiru samotnou by asi nenapadlo se s nimi skamarádit. Tak se ze mě stal jakýsi dívčí rádce.

Ale ani přes tuhle vzrušující zkušenost jsem nechtěl zůstat v Kiřině těle navěky. Srdcem jsem čtyřnožec, ne dvounožec. Jak jsme ale měli uskutečnit zpětnou výměnu? Když už to vypadalo beznadějně, dostal Tom spásný nápad, díky kterému už jsme nepotřebovali blesk... No, zkrátka a dobře: naše příhoda měla šťastný konec – z Kíry se opět stala dívka a ze mě kocour. Myšlenky už si od té doby bohužel číst nemůžeme. Rozhodně ne doslova. Přesto si však pořád výborně rozumíme. A Kira proto ví, že by mi udělalo obrovskou radost Toma s Pauli zase vidět!

„Říkala jsem si, že bych tě vzala s sebou na náš další sraz. *Zrovna* ho máme dneska odpoledne v cukrárně. A než tam vyrazíme, mohli bychom to vzít přes dvůr a navštívit tvé kolegy. Nebo jednu konkrétní kolegyni.“ Kira se šklebí. Samozřejmě ví, jak moc se mi

Odeta líbí. Koneckonců jsme se o tom dost pobavili, když jsme si mohli navzájem číst myšlenky. Odeta je ta nejkrásnější kočka, kterou znám. Má sněhově bílý, hedvábně lesklý kožíšek a oči černé jako noc, jeden by se v nich doslova utopil. A přestože žije jako divoká kočka na dvoře, je to pravá dáma. Bohužel mě dlouho považovala za nafoukaného, arogantního a zchoulostivělého gaučáka. Což je samozřejmě úplná hloupost! Jsem *přemýšlivý*, ne *domýšlivý* – v tom je obrovský rozdíl! Proto mi Kira dala pár tipů, jak u Odety zabodovat. A vůbec nebyly špatné. Tak jsme se s Odetou přece jen nezávazně spřátelili, a když se náhodou potkáme na dvoře, přátelsky si povídáme o bezvýznamných věcech, jako je počasí nebo co jsme měli naposledy k jídlu. Za hrdinu, kterým jsem byl ve snu, mě však Odeta určitě nepovažuje. Alespoň ne *zatím*. Ale já jsem rozhodnutý to změnit!

Jestlipak je možné sdílet sny? A proč si člověk nemůže vybrat své spolužáky?

O hodinu později má Kira úkoly hotové, a můžeme se vydat na cestu do cukrárny. Samozřejmě to musíme vzít přes zadní dvůr, jak Kira slíbila. Jako dárek s sebou vzala misku s drůbežími játry – není to jen moje oblíbené jídlo, i Odeta ho ráda jí. Hlavně když jsou úplně čerstvá, jako dnes, kdy je Anna uvařila.

„Či či či!“ volá Kira na mé kolegy ze dvora a zamíří k přístřešku na popelnice. Tam se totiž kočky setkávají. Plochá střecha přístřešku je totiž vlastně jediným místem na celém dvoře, kde téměř celý den svítí sluníčko. Je tu krásně teplo a většinou tu vládne úplně bezvětrí. Je to tedy perfektní místo na to, aby si tu člověk trochu odpočinul.

Dnes však zeje prázdnotou. Neleží tu ani Odeta, ani

její přátelé Karamel a Spike. To první mě mrzí, to druhé mi oproti tomu není líto ani trochu. Sice už se spolu nehádáme, jak tomu bylo ještě před několika týdny, když jsem byl s Kirou na dvoře poprvé, ale nejlepší kámoši z nás pořád ještě nejsou. A určitě nikdy ani nebudou, protože jsme na to zkrátka příliš rozdílní: zatímco já, Winston Churchill, jsem mimořádně urozený chovný kocour a pocházím ze slavného chovu britské krátkosrsté kočky, mám velice pěstěný kožich, černý jako noc, a ty nejlepší způsoby, jsou Spike a Karamel přesně řečeno dva obyčejní tuláci. Spike je dost tlustý a žíhaný, Karamel má hnědý, úplně zacuchaný a ani trochu pěstěný kožich. A oba jsou neotesaní společníci. Je skutečný zázrak, že se dáma jako Odeta v jejich společnosti cítí zjevně velice dobře. Samozřejmě to, že si ani přes svůj bezesporu vznešený původ nepřipadá lepší než oni, o jejím charakteru vypovídá mnohé. Odeta tedy není jen vznešená, ale má i velké srdce. Jinými slovy, je zkrátka skvělá. Jen tu teď bohužel není.

„Či či či,“ zavolá Kira ještě jednou, postaví plnou misiku na přístřešek a pátravě se rozhlédne po dvoře. „No, kdepak jsou tvoji přátelé?“

Vyskočím ze země na přístřešek a natáhnu krk. Pak se podívám na Kiru. Ta si okamžitě vysvětlí můj pohled správně.

„Jsi zklamaný, vid’? Býval bys Odetu rád znova viděl, že?“ Nahlas mňouknu a Kira se usměje. „Ale no tak,

ještě chvílku počkáme. Až ucítí dobré jídlo, určitě přijde. Máme ještě trochu času, než budeme muset vyrazit do cukrárny.“ Vyšvihne se vedle mě na přístřešek a drbe mě za ušima. Mňau, nádhera! Celý se natáhnu a zakloním hlavu.

Po chvíli něco zarachotí v zadní části dvora. Odetta! Okamžitě ji ucítím! Rychle seskočím a snažím se prezentovat se co možná nejlépe. Takže se co možná nejvíc vytáhnu a vypnu hrud. Takhle snad vypadám celkem elegantně. Aspoň v to doufám!

„Ahoj, Winstone,“ pozdraví mě přátelsky Odetta. „Je ti dobře?“

„Ach, ahoj, Odeto! Ale ano, proč?“

„Tak to jsem ráda. Dřepíš tam v takové křeči, že jsem si myslela, že tě snad něco bolí.“

Grrr. Já že vypadám v křeči? A to jsem se přitom tolik snažil! Zklamaně se uvolním a krátce se otřepu.

„Naopak. Daří se mi báječně. Mám radost, že tě vidím.“

„Ano, i já jsem ráda, že jsme se potkali. Taková náhoda! Jen si to představ: minulou noc se mi o tobě zdálo.“

„Ach, doopravdy? A co se ti zdálo?“ vyzvídám od Odety.

„Hm, to už si přesně nepamatuji – ale myslím, že jsi mě zachránil. Před nebezpečím. Nebo před nějakým zlým člověkem. Já jsem se totiž ocitla v nebezpečí a tys mi pomohl. To je legrační, že?“

Legrační není to správné slovo. Mně to přijde skutečně neuvěřitelné!

„Představ si, Odeto, i mně se...“ Ale ještě než jí stačím podrobněji vysvětlit, že se mi zdálo totéž, odsune mě Kira stranou a vezme Odetu do náruče.

„Podívej, Odeto. Přinesli jsme ti nějaké jídlo. Máma ho zrovna uvařila. A samozřejmě ho zase bylo moc!“ *Panenko skákavá, my tady teď máme důležitější věci k hovoru, než je strava.* Sotva to Kira dořekne, už jí Odetu způsobně poděkuje jemným zapředením. Pak se zase otočí ke mně.

„Kde jsme to byli?“

„U tvého snu!“

„Ach ano, ale já už jsem ho vlastně zase zapomněla. Ani nebyl tak důležitý.“ *Zatraceně!* „Je ovšem velice milé, že jste mi přinesli něco k jídlu! Bohužel teď zrovna nemám moc chutí. Chytila jsem předtím docela tlustou myš.“

Cože? Fuuuuj. Já coby domácí kocour znám myši samozřejmě jenom z vyprávění a nevěřím tomu, že chytání té havěti může být opravdu zábava. A mimoto: jak chcete na vlastnoručně chycenou myš dostat petržel, která teprve z jídla udělá lahůdku? No? To si raději nechám vařit od Anny. Ale samozřejmě nechci Odetě její jídlo znechutit, tak raději zůstanu zticha.

„Řeknu ještě Spikovi a Karamelovi, ti mají určitě ještě hlad.“

Ale ne! Těm dvěma ne! Než stačím cokoli odpovědět, seskočí Odeta z přístřešku a zmizí v zadní části dvorku. Mňau! Dneska se nic nedaří! A já opravdu nemám chuť čekat teď na Karamela se Spikem. Skočím tedy také na zem a vydám se k východu, Kira běží za mnou.

„Hej, Winstone! Kam tak spěcháš? Odeta přece ještě vůbec nic nesnědla. Určitě se zase brzy vrátí. Tak přece chvíli počkej!“

Kira zní zklamaně. Pochopitelně, chtěla mi přece tím nápadem s miskou prokázat laskavost. Přeju si, abych jí mohl vysvětlit, proč teď chci odsud pryč. Když jsme ještě měli vyměněná těla, nebyl to žádný problém, mohli jsme se bavit v duchu. Teď už to nejde. Škoda, ale nejde to změnit. Dívkou už přesto být nechci, protože to pro mě bylo opravdu příliš namáhavé. Příliš dívčího povyku pro takového kocoura, jako jsem já!

„No konečně, tady jste!“ Tom s Pauli na nás zjevně už nějakou chvíli čekají. Sedí v proutěných křesílkách na terase cukrárny *Ledová královna*. To je vyhlášená cukrárna, oblíbená u všech žáků Wilhelmínského gymnázia. Pauli vstane, jde nám naproti a pak se sehně, aby mě vzala do náruče.

„Winstone, ty kocouřísko! S tebou už jsem se dlouho nemazlila. Už jsi mi opravdu scházel.“

Vrním, vrním, VRNÍM! U mě to je stejné. Což je ov-

šem s podivem. Kdyby mi někdo před několika měsíci řekl, že dobrovolně nechám dítě, aby mě vzalo do náruče, ba že dokonce budu rád, válel bych se smíchy na zemi. Než jsem poznal Kiru a její přátele, neměl jsem totiž děti vůbec rád. Většinou na mě byly příliš hlučné a divoké. Musím ale nakonec uznat, že můj život bez dětí byl pěkná nuda. Tak... KLIDNÝ!

„Tak co, vy dvě mazlivky,“ vloží se do toho Tom a vyčítavě se na nás dívá přes obroučky velkých hnědých kostěných brýlí, až se mu nakrabatí pihovatý nos. „Dost bylo mazlení! Potřebuju teď nutně špagetovou zmrzlinu s obzvlášť velkou porcí čokoládových hobliněk. Tak už si pojďte konečně objednat. Dneska mě to ve škole vážně úplně vyřídilo.“

„Jak to? Stalo se něco?“ vyptává se Kira soucitně. „Mně to dneska totiž přišlo úplně v pohodě.“

„No, kdybych dneska z matiky dostal místo čtyřky dvojku, taky bych si nestěžoval. Ale hlavně,“ Tom si ztěžka povzdechne, „mě dost trápí ten nový Pretoriův nápad s tím *třídním partákem*. Ale šíleně!“

Pretorius učí v 7.C biologii a současně je Kiřin třídní. Je to velice milý člověk – a velký milovník koček, samozřejmě! Proto se divím, že nějaký jeho nápad připadá Tomovi tak hrozný. I když si pod pojmem *třídní parták* nedokážu vůbec nic představit, jsem si jistý, že to bude dobrý nápad. A zjevně nejsem sám, kdo si to myslí.

„Co proti tomu máš? Mně se to moc líbí,“ diví se Pauli a projede si rukama havraní vlasy, které jí hodně divoce odstávají na všechny strany. Pauli o sobě vždycky říká, že je pankáčka, což zjevně znamená, že musí nosit takový účes. A k tomu roztrhané džíny a trička, a celé to korunují černě orámované oči. „Když víš, kdo se ti má postarat o zápisky a domácí úkoly, až budeš někdy nemocnej, máš aspoň jistotu, že to taky udělá. Jinak to byla vždycky spíš náhoda, a ani to často nefungovalo.“

„To je fakt,“ dá jí za pravdu Tom. „*Proti tomu* taky nic nemám. Ale že se parťáci losovali, mi zkrátka přijde jako blbost. Chci říct, že jsme si přece mohli parťáky vybrat sami. Pak by měl každéj někoho, kdo je aspoň trochu v pohodě.“

Kira s Pauli téměř současně pokrčí rameny.

„Tak hrozný to zase není,“ namítne Kira. „Moc často ho nakonec potřebovat nebudeš. Klidně můžeš udělat zápisky i někomu, koho nemáš úplně v lásce.“

„Myslíš?“ Tom vypadá dost skepticky. „Koho jsi dostala ty?“

Kira na chvíli zaváhá, než odpoví. „Vytáhla jsem si Pauli.“

Tom vytřeští oči. „Fakt?“

„Jo, pořádná náhoda, co?“

„Cože? Ve třídě je osmadvacet lidí, takže v krabici s losy bylo čtrnáct jmen, ostatních čtrnáct lidí muselo

losovat, a ty si vytáhneš zrovna lístek s Pauli? Tomu nevěřím! Určitě jsi švindlovala.“

Kira nic neříká, a Pauli se začne chichotat.

„No tak jo, trochu jsme tomu pomohly. Kira si nejdřív vytáhla Emilii, ale rychle ten los zase hodila zpátky do krabice.“

Tomu úplně rozumím. Emilie se kamarádí se zlomyslnou Leoníí, která je zdaleka nejhorší dívka v 7.C. Nepřátelská, arogantní, a taky není zrovna z nejchytřejších. Sečteno podtrženo je to tedy velice nepříjemná kombinace. Za tou bych taky nechtěl chodit s domácími úkoly, kdyby byla nemocná.

„No, při druhém losování už jsem měla víc štěstí,“ potvrdí Kira. „To jsem si vytáhla Pauli. Dobrý, ne?“

Tom si ještě jednou smutně povzdechne.

„Koho sis vytáhl ty?“ vyzvídá Pauli. Tom se zhluboka nadechne a nafoukne tváře, než odpoví.

„Emilii. Vytáhl jsem si Emilii.“

Mňau! Jako kocour samozřejmě nejsem žádný odborník na losování, ale myslím si, že teď by holky měly Tomovi koupit co nejrychleji velkou, OPRAVDU velkou porci špagetové zmrzliny!

**Ve vzduchu je hudba.
A muži jsou také lidi.**

„Díky, pane profesore! Opravdu moc díky!“

No, no, copak se to tu děje? S Kirou a Pauli dorazíme do bytu zrovna ve chvíli, kdy Anna energicky padne Wernerovi kolem krku. To jinak úplně není její styl. Tedy, chci říct, že normálně si Anna s Wernerem trochu udržují odstup. Ne tak, že by si člověk myslel, že se nemají rádi. Naopak – myslím si, že si dokonce velice rozumějí. Ale jak znám starouše Wenera, je os-
týchavý, když se mu někdo hodně líbí. A myslím, že Anna se mu líbí hodně. Od té doby, co u nás Anna s Kirou bydlí, se totiž Werner chová jinak než celá ta léta předtím. Například se víc stará o svůj zevněšek. Dbal o něj samozřejmě vždycky, ale až poslední dobou tráví podezřele víc času před zrcadlem. Hnědé kadeře s šedivými pramínky si sčísne někdy na jednu, jindy

na druhou stranu. To ovšem nemá pražádný smysl, protože Werner nosí takový účes, že na tom, jestli se mu vlasy kroutí vlevo či vpravo, vůbec nesejde: vypadají vždycky docela divoce. Před nedávnem Werner kromě toho zjevně začal také důkladně přemýšlet, co si vezme na sebe. A když se mu pak nelíbí, co vidí v zrcadle, tak se dokonce převlékne. Tohle dřív nedělal! Když ještě byla naší hospodyní Olga, Annina sestra, tak to rozhodně nikdy nedělal. Budu to důkladněji pozorovat!

Teď bych ovšem rád věděl, proč Anna mého páníčka tak nadšeně objala. Celá září a Werner tam teď stojí trochu na rozpacích. Přiběhnu k nim blíž a nastražím ouška.

„Rádo se stalo, Anno. Byla by opravdu škoda, kdyby se z tohoto krásného křídla stal pouhý kus nábytku. Takže když si na něj občas zahrajete, budu velice rád.“

Ach tak. Jde o tu legrační klavírověc, která nám poslední dobou blokuje obývací. *Křídlo*. Legrační název pro klavír, že? Pokud jsem tomu správně porozuměl, přestěhovala se Wernerova matka Erika z velkého domu do malého bytu a nemohla si s sebou to monstrum vzít. A protože má Werner ze všech sourozenců zdaleka největší byt, zdědili jsme velkou část toho, co se do bytu nevešlo. Zjevně je to cenné, a proto to na rozdíl od jiných kusů nábytku nepatří do kontejneru. No, a takhle nám to teď zatarasilo obývací. A to

i přesto, že je to zcela zjevně hudební nástroj a Werner je naprosto nemuzikální.

Kira si odkašle. „Ahoj, mami, dobrý den, pane Hagedorne! Je tu se mnou Pauli, doufám, že to nevadí. Odpadla nám poslední hodina, Pauli si zapomněla klíče a její matka ještě není doma.“

„To je v pořádku,“ zabručí Werner a Anna souhlasně přikývne.

„Stejně jsem toho zase navařila až moc,“ říká a směje se. „Každý, kdo nám pomůže s jídlem, je vítán.“

„Bezva, díky!“

Jdeme dál směrem do Kiřina pokoje. Když se k nám Kira s Annou nastěhovaly, bydlely spolu nejdřív v pokoji pro hosty. Ale když se pak ukázalo, že tu obě zůstanou, vyklidil Werner svoji velkou pracovnu a svůj stůl umístil do pokojíku vedle kuchyně. Předtím to byla komora s oknem, ale teď, když je místnost vyklizená a čerstvě vymalovaná, už vůbec nevypadá tak špatně. Kira má bývalý pokoj pro hosty, Anna bývalou pracovnu a Werner to má teď mnohem blíž k lednici, když nutně potřebuje k řešení nějakého šíleně zapeklitého fyzikálního problému jogurt nebo obloženou housku. Jen pro mě se tu nic nezměnilo: pelíšek mám pořád v dlouhé chodbě, naproti obývacímu pokoji.

Je s podivem, že se Werner své pracovny vzdal s lehkým srdcem. „Stejně to tu pro jednoho člověka bylo příliš velké. Takhle je to v pořádku!“ konstatoval spo-

kojeně, když byl veškerý nábytek přestěhovaný. Kdo by si byl pomyslel, že Werner na stará kolena ještě bude mít rodinu!

Když přijdeme do Kiřina pokoje, padnou obě dívky na postel. Já chvíli počkám, pak za nimi vyskočím a lehnu si vedle nich.

„Řekni, mají spolu něco tvá matka a profesor Hagedorn?“ vyptává se Pauli Kira.

„Nee! Jak tě to napadlo?“ diví se Kira.

„No, dost se k sobě měli. Jako by se měli fakt rádi.“

„Jasně že se mají rádi. Ale kvůli tomu hned spolu nemusí něco mít. Máma má ráda profesora jako člověka, ne jako muže.“

U všech olejovek! Tohle může říct jenom člověk. Muž, nebo člověk – jaký je v tom rozdíl? Muži jsou také lidé, nebo snad ne? I Pauli se tahle konverzace zjevně nepozdává. Nakrabatí čelo a řekne: „Aha“.

Kira si povzdychne. „Víš, Pauli, máma má po tom nevydařeném vztahu s Vadimem mužů plné zuby. Myslí, že je ráda, že je zase sama.“

Není sice možné srovnávat Wenera s Vadimem, protože ten první je velice milý, starostlivý profesor, a ten druhý nesympatický, nebezpečný zločinec – ale nehledě na to mi tahle zpráva nepřijde vůbec špatná. Koneckonců od nás Annina sestra Olga odešla, protože se zamilovala do jistého Dietera a odstěhovala se s ním na vzdálené místo jménem Kolín. Jen proto za-

městnal Werner Annu jako hospodyni. Kdyby se teď ale i Anna zase zamilovala do nějakého muže a my bychom tu zůstali bez ní, bylo by to zlé. Jednak proto, že Anna a Olga už nemají další sestry, jednak proto, že by se odstěhovala i Kira, a to by bylo opravdu zlé. Vždyť se z nás už stali nejlepší přátelé. Takže je dobře, že Anna nechce o mužích nic slyšet. Jiné by to bylo jen v případě, že by se zamilovala do Wernera. Pak by se nemusela stěhovat. Ale pokud má Kira se svou tezí o mužích pravdu, tak i tady zůstává vše při starém. Tak se mi to líbí. Já totiž, pokud mám mluvit za sebe, nejsem přítelem velkých změn.

Pauli se chichotá. „Takže jsou všichni muži dobytci?“

Eh? Dobytci? Se čtyřma nohama a hubou? Jak na tohle přišla? Že ženy mohou být slepice, to už vím, ale že jsou muži dobytci? To určitě není lichotka! Proč to musíme vždycky odnést my zvířata, když jde o nepříjemné vlastnosti lidí? To je opravdu drzost!

Kira zavrtí hlavou. „Ne, to zas ne. Jak říkám, Werner jako člověka má ráda. Proti mužům obecně máma nic nemá. Jen proti mužům jako mužům.“

Ach jo, co je tohle zase za komplikovanou člověčí logiku? Takový nesmysl! Muži jsou taky lidi, mňau!

„To moje máma by teda ze všeho nejradši už nebyla sama,“ povídá Pauli. „Neříká to sice moc často, ale já vím, že to tak je. Vždycky když se objeví aspoň trochu ucházející chlápek, dává si dost záležet na tom, jak se

obleče, a namaluje se a tak. Kromě toho se přihlásila na internetovou seznamku, kde se dá seznámit s jinýma lidma, co jsou sami.“ Pauli se zachichotá. „To je ale přísně tajný. Ani mi o tom neříkala, ale já to viděla, protože nedávno nechala zapnutý počítač.“

Internetová seznamka? Co to může být? Dosud jsem si myslel, že internet je místo v té malé televizi, které se říká počítač. Kira mi ho jednou ukazovala, když dělala domácí úkoly na Annině psacím stole. Dívala se na internetu na nějaká řešení matematických příkladů. Internet mi přišel jako nějaký druh encyklopedie. Takže to není místo, kam se opravdu můžete vypravit. Jak tam tedy můžete někoho potkat?

„Fakt?“ Teď se chichotá i Kira. „Tvoje máma někoho hledá?“

Pauli přikývne: „Jo, myslím, že už by se konečně zase chtěla pořádně zamilovat.“

To je zajímavé! Lidský koncept lásky je pro mě stále obestřen tajemstvím. Když chcete s někým být, je zjevně důležité být zamilovaný. My s Wernerem a Annou spolu ale přece žijeme i bez toho. Bydlíme všichni v jednom bytě a rozumíme si, tak jak to, že to nestačí? A jak můžete přes počítač potkat někoho, do koho se zamilujete? Aniž byste ho vůbec kdy viděli? Tomu nerozumím. A upřímně, jsem rád, že Werner nemá s těmihle věcmi nic společného. Láska je zjevně něco velice komplikovaného, co tu absolutně nepotřebu-

jeme. My si tu prostě dál pokojně žijme v ulici Hochallee – mňau!

„Hlavně od té doby, co se táta znova oženil, je to pro moji mámu důležitý téma,“ vypráví dál Pauli. „Pořádně ji to naštvalo a asi mu to závidí.“

„Hm.“ Víc k tomu Kira neřekne.

Pauli ji přemýšlivě pozoruje. „A co vlastně tvůj táta? Žije ještě pořád v Hamburku?“

Kira se narovná na posteli a pokrčí rameny.

„Netuším. Ale nemyslím si. Máma o něm nikdy nemluví. Opustil nás, když jsem byla ještě hodně malá. Moc si na něj nepamatuju.“

„Schází ti?“ ptá se Pauli zvědavě.

Kira zavrtí hlavou. „Ne. Vždyť říkám, skoro nic o něm nevím. Je to trochu, jako když se ráno snažíš vybavit si sen. Víš, že se ti něco zdálo, ale nevíš už přesně co.“

„No jo, není to ani moc důležitý. Někdy si říkám, že by bylo stejně jednodušší, kdyby měl člověk rovnou jen jednoho rodiče. Jeden rodič se totiž nemůže sám se sebou hádat. Takže by byl vždycky klid. Tomu říkám výhoda!“

„To jo.“ Víc k tomu Kira neřekne a já mám pocit, že o tomhle tématu zkrátka už nechce mluvit. Čím to asi bude? Jindy přece takhle zamlklá nebývá. Teď jsem ale začal být opravdu zvědavý a snažím se představit si, jak asi mohl vypadat Kiřin otec. Kira je totiž docela podobná matce: je štíhlá, má blond vlasy a modré

oči. Je legrační, že ty jí zůstaly, i když byla v mém těle, a já měl naopak i jako dívka svoje zelené oči. Museli jsme si dávat setsakramentský pozor, aby si toho Anna nevšimla. Jinak by okamžitě věděla, že s námi něco není v pořádku. Proto jsem se u snídaně častěji ukazoval ve slunečních brýlích. Ale to jen tak na okraj... Tak tedy, co by mohla Kira zdědit po svém otci? Možná způsob, jakým občas naklání hlavu? To Anna nikdy nedělá. Nebo ty jemně zvlněné dlouhé vlasy? Anniny vlasy jsou totiž rovné.

„Pojďme se vrhnout na úkoly,“ změnil nakonec Kira téma. „V angličtině musíme zabrat, píšeme z ní příští týden písemku.“

Pauli přikývne. „No jo, máš pravdu. V poslední písemce jsem se moc nevyznamovala. Skoro tak jako Emilie, a s tou to teď jde opravdu z kopce.“ Zahihňá se.

„Tom si s ní ještě užije, když má teď na starosti její domácí úkoly.“

„Víš, mám tak trochu špatné svědomí,“ přiznává Kira. „Úplně spravedlivě to losování neproběhlo. Doufám, že se na nás Tom nebude moc zlobit.“

Pauli pokrčí rameny. „On to přežije.“

„Stejně jsem se dneska cítila trochu provinile, když jsme mu to přiznaly.“

„No jo, můžeme to odčinit tím, že ho doprovodíme, až půjde za Emilií. Doufám, že to nebude moc brzo.“

Kira se rozesměje: „Ne, to určitě ne. Emilie přece

není skoro nikdy nemocná. Však víš: mráz kopřivu nespálí.“

Další hodinu dívky stráví tím, že se navzájem zkoušejí z anglických slovíček. Nuuuudaaa! Zábavné na tom je jen to, že část slovíček znám, protože od té doby, co jsem byl v Kiřině těle, umím taky trochu anglicky. Jako člověk jsem totiž najednou uměl všechny ty školní zbytečnosti jako číst, psát a počítat a – teď to nejlepší na konec – o tyhle dovednosti jsem ani poté, co jsme se zase vyměnili, nepřišel. Možná jsem tak jedinou kočkou na světě, která umí číst. Bohužel tuhle senzaci nikdo neocení, protože moje kočičí kolegy tyhle věci nezajímají a lidem to vlastně ani nemůžu říct. Ani Kiře ne, protože čtení myšlenek je pryč. Mňau! Je to hrůza, být zneuznaný génius!

Odplížím se pryč a lehnu si na parapet. Tady si můžu plně vychutnat poslední sluneční paprsky teplého letního odpoledne. Okno je vyklopené, zvenku sem proudí teplý vzduch. Nádhera! Kdo by chtěl být člověkem, když může být kocourem?

Chvilí předtím, než se mi úplně zavřou oči, mě do tvrdé reality vrátí hlasité řinčení. Co to? Co se to tam děje? Sotva řinčení ustane, ozve se neuvěřitelně žalostné mňoukání a prskání. To zní ale strašně! Úzkostně se podívám z okna na dvůr. Nic tam nevidím, ale to truchlivé prskání a mňoukání je čím dál hlasitější. Škrabadlo na nebesích! Tam se muselo stát něco

naprosto strašného! Doufám, že se Odeta nedostala do problémů.

Přitisknu se uchem na pootevřené okno, abych lépe slyšel, a skutečně: je to Odeta. Okamžitě se mi zjeví chlupy na hřbetě a po zádech až ke špičce ocasu mi přeběhne mráz. Nerozumím sice tomu, co říká, ale její tón prozrazuje, že má velký strach. Je to jasné: musím jí pomoci! Takže musím na dvůr – a to HNED!

**Jak jsem udělala správnou věc,
a přesto skončil v popelnici.**

Seskočím šipkou z parapetu a vydám se do obýváku. Pak běžím chodbou a znovu za Kirou a Pauli do pokoje. S hlasitým prskáním se vrhnu Kiře k nohám: *Holky, otevřete dveře! A to honem!*

Nejen že mi Kira už nedokáže číst myšlenky, ale ještě ke všemu teď právě moji skvěle propracovanou znakovou řeč vůbec nevnímá. Protože místo toho, aby se mnou běžela k domovním dveřím a otevřela mi je, se sehne a vezme mě do náruče. „Winstone, jak to, že máš zase hlad? Víš, že bys neměl žebrat.“

Mňaaauvajs! Já nemám hlad! A NEŽEBRÁM! To přece musíš vědět, Kiro! Potřebuju pomoc, a to HNED! Ještě jeden pokus, tentokrát se snažím vymanit se z Kiřina náručí, abych ji dostal z pokoje. Což je samozřejmě beznadějně, ale musím jí nějak dát najevo, co od ní čekám.

Je to marné, Kira se dál chichotá a stiskne mě ještě pevněji.

Pauli mě zvědavě pozoruje. „No, kdyby to byl pes, myslela bych si, že chce ven.“

Zaprvé, co je tohle za nevídanou drzost! Já přece nejsem žádný pes! A za druhé, zcela správně! *Tak dělej, Kiro, poslechni svoji kamarádku a pusť mě ven!*

Kira pokrčí rameny a chystá se mě pustit na zem.

„Když myslíš...“

Tlapkami jsem se ještě ani nedotkl podlahy a už peláším z pokoje ven a zastavím se, až když dorazím ke dveřím. Kira s Pauli běží za mnou, tentokrát to vypadá, že pochopily, co chci. Konečně! Sotva Kira otevře dveře, už běžím chodbou a po schodech dolů. Dole v přízemí mám štěstí: dveře jsou otevřené dokořán, protože vousatý zubař ze třetího patra zrovna nechal svůj velký nákup stát přede dveřmi, aby odtáhnul kolo na chodbu. Šup! a už jsem venku a okamžitě zahybám směrem do dvora.

Jakmile tam doběhnu, už hledám Odetu. Ale nevím ji a ani už ji nikde není slyšet. Bezradně se posadím doprostřed dvora a ještě jednou se rozhlédnu. Nic.

Nebo snad přece jen něco? Není z přístřešku na popelnice slyšet tiché sténání? Běžím tam a ještě jednou se pořádně zaposlouchám. A opravdu!

„Odeto,“ zavolám. „Jsi to ty?“

Z přístřešku se ozve rachot, a pak se mezi dvěma kontejnery objeví Odetta. Vypadá příšerně: bílou srst má slepenou a špinavou a mimoto velice silně zapáchá, až mě to zarazí.

„Odeto! U všech olejovek, co se ti stalo?“

Odetta se posadí vedle mě, zjevně hodně vyčerpaná. „Winstone, tebe mi seslalo samo nebe!“

No, tomu říkám přivítání podle mého gusta. Celý se začnu naparovat. Když už hrdina, tak se vším všudy, jak jinak!

„Jak ti mohu pomoci?“ vyzvídám a nasadím co možná nejjadrnější hlas.

„Karamel spadl do kontejneru a zasekl se tam. Už jsem ho odtamtud zkoušela vyprostit, ale bohužel se k němu nedostanu. Je tam těsně zaseknutý mezi stěnou kontejneru a krabicí od banánů a nemá tam moc vzduchu. Je to prostě hrůza! Ale ve dvou bychom to možná mohli zvládnout!“

Ach tak. Jde o toho pitomého Karamela. Cítím, jak moje hrdinská odvaha mizí jako mávnutím proutku. Odetě bych samozřejmě pomohl kdykoli a s čímkoli, to bych se ničeho nebál, ale když jde o Karamela? To kvůli němu mám lézt do temné, zapáchající popelnice? Mňau, tak jsem si to nepředstavoval!

„Hm, a kde se toulá Spike?“ snažím se navést Odetu na to, co je nasnadě. Ten ať si pomůže svému kamarádovi!

„Nemám tušení. Tady není. Možná je se svojí paničkou u veterináře.“

„Ach tak. No, tak to se určitě brzy vrátí. Tedy, já... ehm...“ Váhám, protože přemýšlím, jak mám sdělit Odetě, že nemám vůbec chuť vrhat se za Karamellem střemhlav do kontejneru.

„To ale přece neznamená, že mám čekat na Spika? Chápu to správně, že nám nechceš pomoci?“ Odeta zní neuvěřitelně zklamaně.

„Eh... ne... jen jsem si myslel...“

„Winstone, Karamel potřebuje tvoji pomoc TEĎ, ne někdy jindy. A Spike je na to stejně moc tlustý, vždyť se tam ani nevejde. Tak honem, skočíme teď společně do kontejneru a pokusíme se nějak dát pryč tu krabici od banánů.“

Dívám se z Odety na popelnici a zase zpátky, stále ještě jsem se nerozhodl.

„WINSTONE!“ Odeta rozhořčeně funí. „Máš tady kolegu v nesnázích. Vždyť si to jen poslechni, Karamel tam tak tak dýchá! Víím, že si zrovna nerozumíte. Ale když má někdo potíže, je třeba mu pomoci. Ne proto, že ho máš rád, ale prostě proto, že je to správná věc, chápeš?“

Povzdechnu si. Raději jen sám pro sebe, protože nechci mít ještě problémy s Odetou. Tak dobře, vzhůru do kontejneru! Udělám první krok směrem k popelnici, a vtom mě napadne něco lepšího.

„Poslouchej, Odeto, už jsem na to přišel! Kira a její kamarádka Pauli jsou teď v bytě. Zrovna mě pustily, protože jsem udělal pěkný tyjátr, když jsem tě uslyšel. Nejspíš je zajímavá, kam jsem tak nutně potřeboval jít. Vyběhnu tedy rychle nahoru a dovedu je sem. Pro ně to bude hračka, a Karamel bude hned venku. Jen je potřeba, aby udělal trochu rámusu, až budou stát pod přístřeškem, ano? Takže ty mu to vysvětlíš a já je mezitím přivedu.“

Odeta se na mě nejdřív dívá skepticky, ale pak vstane. „Dobře, možná máš vážně pravdu a potřebujeme, aby nám pomohl nějaký člověk. Vylezu za Kamelem a povím mu to. Zůstanu pak s ním, myslím, že teď potřebuje přátelskou společnost.“

„Přesně. Udělej to. Já běžím.“

Rychle běžím k východu ze dvora, abych se dostal zpátky do domu. Doufám, že Klaus Dieter ještě pořád u vchodu bojuje s kolem.

Ne, tak bohužel nikoli. Domovní dveře jsou zavřené, i když před nimi ještě pořád stojí nákupní tašky pana zubaře. Po Kiře a Pauli jako by se slehla zem. Zatraceně! Jak se teď jen dostanu do domu? Rozhodnu se, že si tedy lehnu na rohož. Určitě to nebude trvat dlouho, než se Klaus Dieter zase objeví, až si půjde pro tašky. Fajn, Karamel je v opravdu nepříjemné situaci, ale to se nedá nic dělat.

Asi po dvou vteřinách mi dojde, že je Karamel

v opravdu, ale opravdu velmi nepříjemné situaci. Do dvora sousedního domu v tu chvíli totiž vjíždí obrovské auto. To jsou přece... POPELÁŘI! To ne! Až vyprázdní kontejnery ve vedlejším domě, pak určitě vjedou k nám na dvůr a budou vyprazdňovat naše kontejnery! Včetně nebohého Karamela a... Odety!

Hrůzou mě tak zamrazí, že okamžitě vyskočím a tak tak že na schodech nezakopnu o celý nákup Klause Dietera. Uháním dál směrem ke dvoru, k přístřešku a pak – opravdu skočím do kontejneru. Okamžitě mě obklopí odporný zápach. Aspoň jsem ale měkce přistál na něčem, co připomíná polštář.

„Auvajs!“ Aha, to nebyl polštář, ale Odeta. „Co tu děláš? A kde je Kira? Myslím, že Karamel omdlel.“

„Odeto, už není čas! Každou chvíli tu budou popeláři a vykopí tuhle popelnici se vším, co v ní je, do vozu! Už jsem to několikrát pozoroval z okna, věř mi, tam nechceme skončit!“

„Ale co uděláme s Kamelem? Leží pořád hlavou dolů vedle krabice od banánů a já ho odtamtud nemůžu dostat!“

„Počkej, já se podívám.“ Protlačím se kolem Odety a ponořím se hlouběji do kontejneru. Někde pod sebou slyším Karamela sténat. Tady uvnitř je tma jako pytli, ale když se podívám pozorněji, mám pocit, že vidím obrysy Karamelova pozadí. Je skutečně sevřený mezi krabicí a stěnou kontejneru, obložený něčím, co

vypadá jako starý salát nebo zvadlá kytice. A taky tak páchne! No fuj!

Plazím se k němu a zatřesu jím. Nereaguje. U všech olejovek! To snad není možné. *Probud' se!* Znovu jím zatřesu, opět bez odezvy. Zapřu se proti krabici, ale ta se nepohne ani o píd'. *Sakra, sakra, sakra!*

„Tak co? Dostaneš ho ven?“ volá Odeta šikmo nade mnou.

„Ne, je to bez šance! Jak se tam vůbec dostal? Koho jen může napadnout něco tak hloupého jako skočit střemhlav do popelnice?“

„Chtěl si tam skočit pro chlebiček, který do ní někdo vyhodil. Voněl, až se sliny sbíhaly.“

„*Voněl, až se sliny sbíhaly?* Divím se, jak ho vůbec při všem tom zápachu tady mohl vyčenichat. Ale to je jedno, teď nás okamžitě musí něco napadnout, než...“

V tu chvíli se ozve hrozný rachot a kontejner se hne. Oba nás to s Odetou protřepe spolu s tím nechutným obsahem.

„Odeto, to jsou popeláři! Okamžitě odsud vyskoč!“

„Ale co bude s Karamelem?“

„O toho se postarám já. Mazej ven!“

Odeta zaváhá.

„Odeto, ty mi tady nepomůžeš, tak tu aspoň nepřekázej. Mazej!“ No dobře, to je sice hloupost, ale pomyslení na to, že by Odeta také mohla skončit v po-